

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Wieczorek**

Protokolant: st.prot.sąd. Agnieszka Krzyżaniak

po rozpoznaniu w dniu 07 lutego 2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa **M. G.**

przeciwko **D. C.**

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda i zasądza od niego na rzecz pozwanego kwotę 8.217,00 zł oraz nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 195,36 zł.

A. Wieczorek

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 kwietnia 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód M. G. domagał się zasądzenia od pozwanego D. C. kwoty 226 073,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę pożyczki, na mocy której pożyczył pozwanemu łączną kwotę 25 000,00 dolarów amerykańskich oraz 32 300,00 euro. Pożyczka następowała ratalnie w okresie od 29 marca 2012 roku do dnia 5 grudnia 2012 roku. Powód pismem z dnia 25 sierpnia 2014 roku pisemnie wezwał pozwanego do zwrotu kwoty pożyczki wraz z ustawowymi odsetkami. Mimo wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia, do dnia wytoczenia powództwa pozwany nie uregulował swoich zobowiązań wobec powoda (k. 2 – 10).

Postanowieniem z dnia 8 maja 2015 roku, wydanym do sygn. akt:(...), referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) – (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do Sądu Okręgowego (...)

Skargę na powyższe orzeczenie wywiódł powód, jednak została ona odrzucona postanowieniem Sądu Rejonowego(...) dnia (...) (k. 8 – 9).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył, aby kiedykolwiek zawierał z powodem umowę pożyczki. W ocenie pozwanego powód nie udowodnił istnienia faktu zawarcia umowy pożyczki. Wątpliwości pozwanego wzbudził również fakt, że mimo, iż powód rzekomo

pożyczył pozwanemu kwotę 226 073,00 zł, nie zawarł z pozwanym żadnej umowy pożyczki w formie pisemnej. Pozwany podał również, że nie bez znaczenia jest fakt, że pozwany przez okres blisko 3 lat nie domagał się od pozwanego zwrotu rzekomo udzielonej mu pożyczki w kwocie 226 073,00 zł. W międzyczasie żądał zwrotu pieniędzy od A. K..S. Niezależnie od powyższego pozwany wskazał, że faktycznie otrzymał od powoda w formie przelewów kwotę 25 000,00 USD oraz 32 300,00 euro. Otrzymane jednak przez pozwanego pieniądze dotyczyły realizacji przez strony przedsięwzięcia biznesowego związanego z wydobywaniem ropy naftowej w K. (...) Rolą powoda było inwestowanie w całe przedsięwzięcie. Powód wielokrotnie w tym celu wyjeżdżał do K. (...). Pozwany podkreślił, że rozliczył się z powodem ze wszystkich uzyskanych od niego pieniędzy. Pozwany zaznaczył, że powód wymagał od niego, aby ten wskazywał jakie dokładnie kwoty mają być przez powoda przelane na konto pozwanego oraz w jakim celu. Po akceptacji kosztów przedstawionych przez pozwanego, powód dopiero przelewał pieniądze na konto pozwanego (k. 88 -98).

W piśmie z dnia 7 kwietnia 2016 roku powód zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że w miejsce żądania zapłaty kwoty 226 073,00 zł wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty:

- 1) 25 000,00 USD wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- 2) 32 300,00 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że prawda jest, że współpracował z pozwanym w ramach przedsięwzięcia gospodarczego związanego z wydobywaniem ropy wK. (...). Powyższe nie zmienia faktu, że kwoty dochodzone w niniejszej sprawie nie stanowiły wkładu powoda w inwestycję, ale pożyczkę na wkład pozwanego. Z tego właśnie powodu kwoty dochodzone pozwem przelewane były bezpośrednio na rachunek bankowy pozwanego, w odróżnieniu od pieniędzy, które stanowiły wkład powoda do spółki. Z powyższego, w ocenie powoda, wynika już, że powód nie traktował pieniędzy przelewanych na rachunek pozwanego jako własnego wkładu.

Z ostrożności procesowej, na wypadek uznania że powód nie wykazał zawarcia z pozwanym umowy pożyczki, jako alternatywną podstawę prawną roszczenia powód wskazał art. 405 i nast. k.c. (k. 217 – 220).

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód oraz pozwany byli partnerami biznesowymi. W 2012 roku zdecydowali się na realizację przedsięwzięcia biznesowego związanego z wydobywaniem ropy naftowej w K. (...). W celu realizacji inwestycji strony w dniu 10 marca 2012 roku zdecydowały się zawiązać w K. (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością o nazwie (...) Company, której kapitał zakładowy wynosił 500 000,00 somów. Powód otrzymał w tej spółce 20 % udziałów, tj. 100 000,00 somów, a także 10 % udziałów, tj., 50 000,00 somów, dla firmy (...) C Sp. z o.o., w której 100 % udziałów ma firma (...) Sp. z o.o., w której powód ma 50 % udziałów i jest upoważniony do jednoosobowej reprezentacji tej spółki. Pozostałymi (...) spółki (...) byli: K.-01 Sp. z o.o., prowadzona przez A. S. (40 % udziałów, tj. 200 000,00 somów), L. J. (2 % udziałów, tj. 10 000,00 somów), W. G. (1) (2 % udziałów, tj. 10 000,00 somów), G. S. (2 % udziałów, tj. 10 000,00 somów), T. S. (4 % udziałów, tj. 20 000,00 somów) oraz pozwany D. C. (20 % udziałów, tj. 100 000,00 somów). W umowie zaznaczono, że w momencie rejestracji kapitał zakładowy spółki jest wpłacony w połowie, a pozostała część zostanie wpłacona w ciągu pierwszego roku działalności spółki.

Umowa między stronami polegała na tym, że powód miał inwestować w przedmiotową spółkę, a wszystkimi czynnościami w K. (...) (pozwany zamieszkuje w tym kraju) i K. (...) zarządzać miał pozwany (np. organizowanie transportu, zatrudnianie ludzi, załatwianie formalności). Pozwany był również upoważniony przez powoda do składania drugiego podpisu na dokumentach finansowych (...) Company oraz pełnił jednocześnie funkcję dyrektora (...) -C Sp. z o.o. Powód dobrowolnie opłacił kapitał zakładowy spółki w swojej części, tj. 100 000,00 somów, jak i w części spółki (...) C Sp. z o.o., tj. 50 000,00 somów oraz samodzielnie decydował o tym, czy dalej inwestować pieniądze, czy też nie. Powód opłacił również udział pozwanego w spółce, a w zamian za to pozwany finansować miał swoje przeloty z K. (...) oraz z K. (...)

Dowód: zeznania pozwanego (k. 290v – 292, 607 – 609), zeznania świadka K. S. (k. 437 – 457), zeznania świadka S. L. (k. 521 – 524), umowa spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z dnia 10 marca 2012 roku (k. 99 – 110), świadectwo rejestracji państwowej osoby prawnej z dnia 20 marca 2012 roku (k. 111 – 112), dowód wpłaty nr 01 z dnia 20 marca 2012 roku (k. 113 – 115), dowody wpłat (k. 352 -354)

L. J., W. G. (2) S. oraz T. S., posiadający w spółce łącznie 10 % udziałów, byli fachowcami od wydobywania ropy naftowej, pracującymi w czasie zawiązania spółki na miejscach wydobywania w K. (...). Strony ustaliły, że taniej będzie oddać im część udziałów w spółce, niż wypłacać im wynagrodzenie, albowiem usługa oczyszczania miejsca wydobywania ropy (szybów wiertniczych) kosztowała od 250 000,00 do 400 000,00 USD. Dodatkowo osoby te znajdowały się na miejscu wydobywania, a więc nie potrzebowały zezwoleń na pracę.

Nadzorem nad pracami zajmowali się przede wszystkim L. J. oraz T. S., którzy byli brygadierami, pełnili również rolę przewoźnika pracowników, zaopatrzeniowców części do maszyn oraz dostarczali pieniądze przesyłane przez powoda pozwanemu (np. wypłaty dla pracowników, opłaty za części i paliwo).

Dowód: zeznania pozwanego (k. 290v – 292, 607 – 609), zeznania świadka K. S. (k. 437 – 457), zeznania świadka S. L. (k. 521 – 524)

Powód inwestował w przedsięwzięcie wydobywania ropy naftowej poprzez dokonywanie wpłat na konto spółki oraz na prywatne konto pozwanego. W okresie od dnia 12 marca 2012 roku do dnia 21 listopada 2012 roku na konto spółki wpłynęła kwota 114 600,00 USD oraz 36 060,00 euro. Na prywatne konto pozwanego powód dokonał natomiast następujących wpłat:

- 1) w dniu 29 marca 2012 roku – 6 200,00 USD,
- 2) w dniu 21 czerwca 2012 roku – 6 000,00 euro,
- 3) w dniu 26 czerwca 2012 roku – 3 000,00 euro,
- 4) w dniu 9 lipca 2012 roku – 1 000,00 euro,
- 5) w dniu 13 lipca 2012 roku – 4 600,00 euro,
- 6) w dniu 24 lipca 2012 roku – 3 600,00 euro,
- 7) w dniu 31 lipca 2012 roku – 5 800,00 euro,
- 8) w dniu 2 sierpnia 2012 roku – 8 300,00 euro.
- 9) w dniu 20 listopada 2012 roku – 17 200,00 USD,
- 10) w dniu 5 grudnia 2012 roku – 1 600,00 USD.

W tytule przelewów na konto spółki powód wpisywał „pożyczka od udziałowca”, natomiast w tytule przelewów kierowanych na konto pozwanego „pożyczka”. Nawet gdy powód przelewał pieniądze na konto pozwanego, to domagał się ich zaksięgowania na rzecz spółki (...).

Dowód: zeznania pozwanego (k. 290v – 292, 607 – 609), zeznania świadka K. S. (k. 437 – 457), zeznania świadka S. L. (k. 521 – 524), potwierdzenia przelewów na konto pozwanego (k. 21 – 30), potwierdzenia przelewów na konto spółki (k. 297 – 306), korespondencja mailowa pomiędzy powodem a pozwanym (k. 119 – 134, 148 – 177, 248 – 254, 600 - 605)

Powód jako inwestor kontrolował w jaki sposób rozliczane są przesyłane przez niego na konto pozwanego pieniądze, przyjeżdżał też na miejsce wydobycia ropy naftowej. Przed wysłaniem pieniędzy powód wymagał od pozwanego, aby ten wskazywał jakie dokładnie kwoty mają być przez niego przelane oraz w jakim celu. Po akceptacji kosztów przedstawionych przez pozwanego, powód dopiero zdecydował się na dokonanie przelewu. Jeśli natomiast pozwany nie przedstawiał dokładnych kosztów, powód mailowo informował pozwanego o przelanych środkach

i wskazywał na co dokładnie mają być przeznaczone. I tak przykładowo w wiadomości e – mail z dnia 24 lipca 2012 roku powód poinformował pozwanego, że dokonał wpłaty w wysokości 3 600,00 euro na okładzinę na hamulce – 900,00 euro, łańcuch – 850,00 euro, tałgat (gumy 60 szt.) – 750,00 euro, bilety samolotowe

+ poparcie wizowe – 915,00 euro, wizę – 170 euro. Kolejno w e – mailu z dnia 20 listopada 2012 roku podał, że wpłacona przez niego kwota 17 200,00 USD ma zostać przeznaczona na: konwój – 3 300,00 USD, zaległe wypłaty – 8 200,00 USD, paliwo – 2 400,00 USD, jedzenie pracowników zaległe – 850,00 USD, jedzenie pracowników przyszłe (30 dni) – 700,00 USD, transport ludzi zaległy – 600,00 USD, transport ludzi (teraz) – 600,00 USD, szpilki – 380,00 USD. Dnia 5 grudnia 2012 roku powód przesłał natomiast pozwanemu potwierdzenie przelewu na kwotę 1 600,00 USD i wskazał, że kwota ta ma być rozdysponowana na paliwo – 100,00 USD oraz na transport ludzi – 600,00 USD.

Dowód: zeznania pozwanego (k. 290v – 292, 607 – 609), zeznania świadka K. S. (k. 437 – 457), zeznania świadka S. L. (k. 521 – 524), korespondencja mailowa pomiędzy powodem a pozwanym (k. 119 – 134, 148 – 177, 248 – 254, 600 - 605)

Pozwany rozliczył się ze wszystkich pieniędzy otrzymanych od powoda, tj. 25 000,00 USD oraz 32 300,00 euro i rozdysponował je zgodnie z poleceniami powoda na rzecz spółki (...).

Dowód: zeznania pozwanego (k. 290v – 292, 607 – 609), zeznania świadka K. S. (k. 437 – 457), zeznania świadka S. L. (k. 521 – 524), potwierdzenia otrzymania pieniędzy przez pracowników (k. 193 – 206), potwierdzenie T. S. z dnia 19 lutego 2016 roku (k. 116 – 117), oświadczenie powoda z dnia 29 sierpnia 2012 roku (k. 288)

Powód nie był zadowolony z faktu, że spółka, w którą zainwestował dużą ilość pieniędzy, nie przynosi zysków, dlatego też w e – mailu z dnia 22 grudnia 2012 roku zwrócił się do (...) Company z pytaniem w jaki sposób zostały rozdysponowane wpłacone przez niego na rzecz spółki środki pieniężne. Powód próbował również rozpocząć współpracę tylko z A. S., pomijając w całości pozostałych (...) spółki (...). Działanie to było przyczyną zawieszenia działań spółki, nie została ona jednak oficjalnie rozwiązana. W 2014 roku pozwany zawiadomił pozostałych udziałowców, że wychodzi ze składu spółki (...) i swój udział pozostawia im do podziału. Nikt z udziałowców nie sprzeciwił się decyzji pozwanego w ciągu dwóch miesięcy od zawiadomienia.

Dowód: zeznania pozwanego (k. 290v – 292, 607 – 609), zeznania świadka K. S. (k. 437 – 457), zeznania świadka S. L. (k. 521 – 524), pismo powoda z dnia 27 grudnia 2012 roku (k. 144 – 145), korespondencja powoda z A. S. (k. 139 – 143)

Pismem z dnia 25 sierpnia 2014 roku powód wezwał pozwanego do zwrotu udzielonej mu pożyczki w kwocie 25 000,00 USD oraz 32 300,00 euro w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma.

W odpowiedzi na wezwanie pozwany wskazał, że nie jest winien powodowi żadnych pieniędzy. Pozwany zaznaczył, że wszystkie wysyłane przez powoda na jego konto pieniądze przeznaczone zostały przez niego na finansowanie spółki (...), zgodnie zresztą z dyspozycją samego powoda.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 25 sierpnia 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 31 – 32), odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia 15 września 2014 roku (k. 207)

Powód próbował również dochodzić zwrotu pieniędzy przelanych na konto pozwanego od A. S.. Sprawa została nawet skierowana do policji finansowej wK. (...), jednak po zapoznaniu się z dokumentami założycielskimi spółki stwierdzono, że powód był zobowiązany do finansowania jej działalności i w żaden sposób nie doszło do wyłudzenia.

Dowód: zeznania pozwanego (k. 290v – 292, 607 – 609), zeznania świadka K. S. (k. 437 – 457), zeznania świadka S. L. (k. 521 – 524), nagranie wraz ze stenogramem (k. 238 – 255)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie, zeznań świadków oraz zeznań pozwanego.

Sąd dał wiarę wszystkim zgromadzonych w sprawie dokumentom, albowiem nie były skutecznie kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Należy wskazać, że zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Stosownie natomiast do treści art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Zeznania świadków **K. S.** oraz **S. L.** Sąd uznał za w pełni wiarygodne, albowiem były spójne, logiczne i konsekwentne. Sąd nie dopatrył się w ich zeznaniach celowego zniekształcania rzeczywistości na korzyść którejkolwiek ze stron. Świadczyli wprost wskazywali, że pieniądze przekazywane przez powoda pozwanemu nie stanowiły pożyczki na rzecz pozwanego, a były rozdysponowywane przez pozwanego na rzecz spółki (...). Świadczyli również, że powód miał realny wpływ na finansowanie spółki oraz skrupulatnie kontrolował na jakie cele przekazywane są wpłacane przez niego pieniądze. Świadczyli również, że ostateczna decyzja o przesłaniu konkretnej sumy pieniężnej zawsze należała do powoda i że zdarzały się sytuacje, kiedy powód wstrzymywał przelewy i oczekiwał dodatkowych uzasadnień dotyczących wydatków.

Zeznania powoda **M. G.** Sąd uznał za w całości niewiarygodne, albowiem pozostawały w sprzeczności z całym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a przede wszystkim z zeznaniami świadków K. S. oraz S. L.. Powód w toku postępowania twierdził, że przesyłane przez niego na konto pozwanego pieniądze stanowiły pożyczkę dla pozwanego i że pozwany zobowiązany jest do jej zwrotu. Okoliczności te nie wynikają jednak nawet z korespondencji mailowej, jaką powód prowadził z pozwanym.

Zeznania pozwanego **D. C.** Sąd uznał natomiast za w pełni wiarygodne. Pozwany w sposób precyzyjny wyjaśnił sądowi w jaki sposób rozdysponował środki pieniężne przekazane przez powoda oraz jaka była rola stron w spółce (...). Podawał również, że to powód jako inwestor decydował na jakie prace przeznaczyć pieniądze, a na jakie nie.

W piśmie z dnia 17 października 2016 roku powód cofnął wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka J. K..

Na rozprawie w dniu 7 lutego 2018 roku Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny grafologii, albowiem uznał go za nieprzydatny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Powód co prawda kwestionował oświadczenie z dnia 29 sierpnia 2012 roku, na którym widnieje jego podpis i z którego wynika, że została mu zwrócona kwota 32 300,00 euro, jednak Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do twierdzeń, że oświadczenie to jest wiarygodne i spójne z wersją wydarzeń przedstawioną przez stronę pozwaną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie bowiem powód nie udowodnił, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego, nie wykazał bowiem istnienia przedmiotowej wierzytelności.

Pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki (w szczególności określoną ilość pieniędzy), a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.). W kodeksie cywilnym zostały wskazane essentialia negotii umowy pożyczki, które stanowią nie tylko oznaczenie stron i określenie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, ale obejmują również zobowiązanie się do ich przeniesienia oraz obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18 czerwca 2015 roku, sygn. akt: I ACa 33/15). Przy zawarciu umowy pożyczki, podobnie jak przy umowie sprzedaży, dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy. Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, nie może powstać obciążający pożyczkobiorcę obowiązek jego zwrotu.

Przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie stanowił podstawy do uwzględnienia powództwa. Przedstawione przez powoda potwierdzenia przelewów na rzecz pozwanego w żaden sposób nie potwierdzają zawarcia przez strony umowy pożyczki na kwotę 25 000,00 USD oraz 32 300,00 euro. Wątpliwości w twierdzeniach powoda budzi fakt, że mimo iż rzekomo pożyczył pozwanemu w/w kwoty, to jednak nie zadbał by zawrzeć z pozwanym umowę pożyczki w formie pisemnej lub choćby nie zadbał o uzyskanie od pozwanego jakiegokolwiek pokwitowania lub zawarcia umowy pożyczki. Stosownie natomiast do treści art. 720 § 2 k.p.c. (obowiązującego w dacie dokonywania przelewów przez powoda) umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Wiarygodnym źródłem dowodowym świadczącym o zawarciu umowy pożyczki nie są również tytuły dokonywanych przez powoda na rzecz pozwanego przelewów. Wskazać bowiem należy, że to powód jako nadawca przelewu mógł wpisać w tytule dowolnie wybraną przez siebie treść. W dalszej kolejności zaznaczyć trzeba, że pożyczka jest umową konsensualną, której istotą jest przeniesienie własności przedmiotu pożyczki z pożyczkodawcy na pożyczkobiorcę i odwrotnie. W przedmiotowej natomiast sprawie, potwierdzeniem, że powód nie pożyczał pieniędzy pozwanemu, lecz inwestował w spółkę (...) jest fakt, że to powód dysponował przez cały czas przelewanyymi na rzecz pozwanego środkami pieniężnymi. Powód dokonywał przelewów tylko i wyłącznie po zaakceptowaniu harmonogramu kosztów przedstawionych przez pozwanego. Pozwany rozliczał się z powodem w zakresie uzyskanych od powoda pieniędzy. Powód wymagał od pozwanego, aby ten wskazywał jakie dokładnie kwoty mają być przez powoda przelane na konto pozwanego oraz w jakim celu, a także dokładnie sprawdzał rozliczenia dokonywanych przez niego przelewów. Gdyby faktycznie więc strony zawarły umowę pożyczki, to pozwany nie byłby

w ogóle zobowiązany względem powoda rozliczać się z udzielonych mu kwot pożyczek, uzasadniać na co mają zostać przeznaczone oraz czekać na akceptację kosztów. Jest to nielogiczne, niespójne oraz przeczy samej istocie umowy pożyczki. Powód w toku postępowania nie potrafił również wyjaśnić Sądowi na jakich zasadach udzielił pozwanemu pożyczki, jakie było jej oprocentowanie, termin spłaty oraz dlaczego wnikał w to w jaki sposób pozwany wydaje

uzyskane środki pieniężne. Jednocześnie powód nie był konsekwentny w swoich twierdzeniach, do momentu złożenia odpowiedzi na pozew twierdził bowiem, że zapłata dochodzonych sum wynika z zawartej przez strony umowy pożyczki, a następnie, że pieniądze te przeznaczone były na wkład pozwanego do spółki.

W tym miejscu przypomnieć trzeba, że na gruncie cywilnego prawa procesowego obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, koncentracji materiału dowodowego i sprawności postępowania, co znajduje wyraz w tym, że to strony są obowiązane dostarczać materiału procesowego, przedstawienia stanu faktycznego, składania oświadczeń procesowych zgodnie z prawdą (art. 3, 232 k.p.c.). To strony mają dążyć, z zachowaniem dyscypliny procesowej, do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, gdyż to na nich spoczywa ciężar odpowiedzialności za wynik procesu wynikający z założeń zasady kontrydiktoryjności. Zgodnie z regułą dowodową, wyrażoną w art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, zaś ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie powód w żaden sposób nie udowodnił, że pozwany jest jego dłużnikiem, stosownie do treści art. 353 § 1 k.c., zgodnie z którym zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

W toku postępowania z ostrożności procesowej, jako alternatywną podstawę prawną roszczenia powód wskazywał art. 405 i nast. k.c. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie w żaden sposób nie zostały spełnione przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanego kosztem powoda. Stosownie do treści art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Powód dobrowolnie przekazywał pozwanemu na konto środki pieniężne, pozwany natomiast, jak zostało wykazane w toku postępowania, przekazywał uzyskane pieniądze na (...) spółki (...). Pozwany rozliczył się ze wszystkich pieniędzy otrzymanych od powoda, tj. 25 000,00 USD oraz 32 300,00 euro, nie można więc twierdzić, że uzyskał bezpodstawnie korzyść majątkową kosztem strony powodowej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie 1. sentencji wyroku oddalił powództwo.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i obciążył nimi powoda jako przegrywającego spór w całości. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego omyłkowo jedynie kwotę 8 217,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, a w tym 7 200,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (§ 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz.U. z 2013 r. poz. 490) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), 1 000,00 zł tytułem uiszczonych zaliczek na koszty tłumacza w sprawie oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Sąd błędnie bowiem nie uwzględnił spisu kosztów przedstawionego przez pełnomocnika pozwanego w piśmie z dnia 7 lutego 2018 roku. W przypadku złożenia zażalenia przez pełnomocnika strony pozwanej Sąd wskazuje, że zostanie ono rozpatrzone w trybie art. 395 § 2 k.p.c.

W sprawie pozostały również do opłacenia nieuiszczone koszty sądowe w postaci wynagrodzenia tłumacza w wysokości 195,36 zł, które to koszty Sąd stosownie do wyników postępowania nakazał ściągnąć od strony powodowej.

SSO Agnieszka Wieczorek